ÄNNU NÅGRA ORD OM HERR EMBR. STRANDS »NORSKE FUND AV HEMIPTERA»

AF

O. M. REUTER.

Herr E. STRAND har icke varit nöjd med den belysning, jag i Entomologisk Tidskrift 1903 gifvit hans därsammastädes offentliggjorda fynd af norska Hemiptera. Han förebrår mig — fullkomligt obefogadt — att hafva framkommit »med personligheder og uartigheder» och framkastar den lindrigt sagdt puerila insinuationen, att mitt uppträdande skulle förestafvats däraf, att han i sin uppsats vågat göra mig uppmärksam på »en unöiagtighed» i min afhandling »Finlands och den Skandinaviska halföns Heteroptera», eller däraf, att han icke sändt sitt material att bestämmas af mig, utan af min vän dr HORVATH!! Jag har svårt att tänka mig, att en mogen man på allvar kan förutsätta en dylik simpelhet och narraktighet såsom motiv för en fortfarande enligt min tanke berättigad och saklig kritik. I alla händelser utgöra dessa invektiv ett bidrag till belysningen — denna gång ej mer af herr STRANDS fynd, utan af hans egen personlighet, om hvilken jag hittills, oaktadt hans påstående, icke yttrat ett enda ord.

Så motbjudande det under sådana förhållanden än är, nödgas jag dock ännu återkomma till hans ofvan berörda uppsats.

Herr S. säger i sitt polemiska inlägg, att jag offentliggjort »Finlands och Skandinaviska halföns Heteroptera» för att, såsom jag i företalet uttryckte mig, »sporra intresset för denna

insektgrupp» och förebrår mig, att jag nu, då »det særsyn indtræffer», att en man uppstår äfven i Norge, som också där ägnar uppmärksamhet åt Hemiptera, »overfalder» honom för att, såsom det synes, vilja göra honom »umulig blandt kollegaer».

Denna förebråelse ber jag att få bemöta med några frågor. Huru skulle t. ex. våra ornitologer betrakta en författare, som företoge sig att i en vetenskaplig tidskrift berätta, att han under sina många resor i Norge lyckats tillvarataga ett exemplar af gråsparfven, kråkan, göken, gräsanden o. s. v.? Eller hvad skulle lepidopterologerna säga om, att nässelfjärilen, coleopterologerna om att vanliga tordyfveln proklamerades såsom för Norges fauna nya arter? Icke behöfde en förf., som gjorde sig saker härtill, »öfverfallas» för att göras omöjlig bland kolleger. Det är emellertid just liknande eller snarliknande barockheter herr S. publicerat. Jag har nödgats belysa dem med dessa exempel, då han icke själf tyckes hafva någon aning om, att han på detta sätt förplumpat sig. Det är icke den omständigheten, jag förebrått honom, att han »skal ha angit som ny for faunaen en del arter, som allerede tidligare var kjendte herfra», utan att han såsom sådana anfört en mängd sedan långliga tider väl bekanta, alldeles vanliga arter, att han med andra ord utan ringaste fackkunskap anser sig kunna uppträda såsom författare. *Cicadula sexnotata* t. ex., af hvilken »för faunan nya art» han lyckats finna »ett unicum», är en art, som förekommer ytterst talrikt ända högt upp i Finnmarken och helt visst i Norge likasom hos oss i antal individer betydligt öfverträffar vår vanliga vägglus.

Jag har ingalunda genom min, af herr S. åberopade afhandling önskat sporra ett intresse, som ger sig ett dylikt okritiskt uttryck. Väl sannt, »qvod non est in litteris, non est in mundo». Men vid sidan af notiser af värde har herr S. publicerat en massa sådana, hvilka ej äro värda trycksvärtan. Hvarför har han ej låtit någon fackman utarbeta uppsatsen och publiçera densamma? Eller har hufvudvikten legat därpå, att hr S. själf skulle uppträda såsom dess författare? Man kunde tro något dylikt, då man erinrar sig, huru han skyndar sig att i utländska tidskrifter referera sina

små entomologiska utkast — en literär verksamhet, som icke undgått att på flera håll väcka en uppmärksamhet af annat slag, än den antagligen afsett. Med på samma sätt tillkomna afhandlingar, som herr S:s »Norske fund av Hemiptera», kunde våra unga studenter och skolelever utan svårighet fylla en volym af Entomol. Tidskr. Att hopbringa en insektsamling, låta den bestämmas af en fackman och sedan till namnen foga en mängd lokaluppgifter jämte alldeles okritiska anmärkningar är ju den enklaste sak i världen! Men jag tror icke, att Ent. Tidskr. i längden vore synnerligen smickrad af att trycka dylika »vetenskapliga» alster. Och icke heller tror jag, att våra studenter vore nog lättsinniga att insända dem till publikation, innan de genomgått tillräcklig fack-kritik. Hvarför har herr S. ej vändt sig till de fackmän, som finnas i Norge, t. ex. herrar WARLOE och W. M. SCHÖYEN?

Att fordra, det Red. för Ent. Tidskr. skall vara i stånd att göra nödiga rättelser inom alla områden af entomologin, vore absurdt[1].

Herr S. säger visserligen, att jag »ikke har noget hverken med udgivelsen eller redaktionen av tidsskriftet at gjöre». Om jag det oaktadt tagit hans uppsats till tals, beror detta äfven därpå, att jag allt ifrån tidskriftens grundande varit varmt intresserad för densamma och äfven en lång tid såsom flitig medarbetare stått redaktionen nära.

Slutligen ber jag att få bemöta herr S:s inkast beträffande min »prætenderede kjendskab til Norges Hemipterfauna». Om en art förekommer allmänt t. ex. i det sydliga Sverige — säger han — går det icke utan vidare an att sluta till, att den är utbredd öfver »tota Scandinavia». En lärdom, som blott har det lilla felet, att den meddelas orätt person — minst ett par decennier innan herr S. begynte sin entomologiska verksamhet har den satsen varit mig väl bekant —; intressant är denna lilla läxa dock med hänsyn till det öfverlägsna sätt, hvarpå den gifves. Den är för öfrigt alldeles omotiverad, ty några sådana slutsatser har jag alls icke dragit i min kritik öfver herr S:s hemipterfynd. Mina åsyftade anmärk-

[1] Angående denna sak får Red. för öfrigt hänvisa till, hvad som i anmälan på omslagets andra sida, raden 6 och 7, blifvit anfördt.

ningar beröra, såsom hvarje hemipterolog finner, rena ubiquister, om hvilkas talrikhet och vidsträckta utbredning ofta långt upp i norden jag varit fullt underkunnig icke blott genom de förteckningar, som redan i Norge publicerats, utan äfven genom egna där gjorda fynd och mig meddelade enskilda, ännu otryckta notiser.

Herr S. ber till sist mig »feie for egen dör» innan jag tänker på min nästas, och han förebrår mig, att i min afhandling »Finlands och Skandinaviska halföns Heteroptera» »mangler enhver angivelse av norske lokaliteter for *Sehirus morio* L., *Drymus sylvaticus* FAB. och *Scolopostehtus podagricus* FALL., der alle staar i SIEBKE». Beträffande *Sehirus morio* L. saknas uppgiften därför, att den af SIEBKE anförda arten alls icke är *S. morio*, utan *S. luctuosus* M. et R., såsom äfven SCHÖYEN med ledning af min afhandling senare utredt i Christ. Vidensk. Selsk. Forh. 1889, N:o 5, p. 4. Då jag ej ägde tillgång till SIEBKES exemplar, kunde jag ej med visshet afgöra hvilken art, han åsyftade. Emellertid förebrår mig nu herr STRAND, att jag ej anfört *S. morio* bland norska Hemiptera, okunnig om att denna fråga redan för länge sedan af SCHÖYEN fått sin rätta belysning. *Scolopostethus podagricus* FALL. åter är en kollektiv-art — och då jag ej sett SIEBKES samling, kunde jag ej anföra någon norsk lokal för de arter, den möjligen omfattade. Ett yrkande på att anföra lokalen för FALLÉNS *podagricus* är i våra dagar ett nonsens; lokalerna måste ju hänföra sig till någon af de arter, af hvilka den är sammansatt. Hvad beträffar den tämligen allmänna *Drymus sylvaticus* FAB. har uppgiften »Norge» verkligen af förbiseende bortfallit.

Må herr S. nu blott icke åter tro, att jag varit så sensibel för denna hans anmärkning, att den framkallat ofvanstående »uartigheder». Det gör mig sannerligen ledsen att hafva nödgats föra dem till torgs, men jag hoppas, att den opartiske läsaren skall finna, att skulden härtill icke är min.

Jag hoppas emellertid att dessa »uartigheder og personligheder», framkallade af herr S. själf, härmed å ömse sidor skola vara afslutade, ty någon direkt nytta hafva de alls icke för vetenskapen, om än möjligen för en del »vetenskapliga» författare.